

22. Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena

22nd Ludwig van Beethoven Easter Festival

Honorowy Patronat Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Honorary Patronage of Andrzej Duda, the President of the Republic of Poland

Wtorek, 20 marca

19.30

Tuesday, 20 March

7:30 pm

Filharmonia Narodowa

Sala Koncertowa

Warsaw Philharmonic

Concert Hall

ul. Sienkiewicza 10

Organizacja / Organisation:

Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Easter Festival
Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Association

Elżbieta Penderecka
Prezes Zarządu, Dyrektor Generalny
President, General Director
Andrzej Giza, Dyrektor / Executive Manager

Współorganizacja / Co-organisers:
Filharmonia Narodowa w Warszawie
Warsaw Philharmonic

Teatr Wielki – Opera Narodowa
Teatr Wielki – Polish National Opera

Zamek Królewski w Warszawie
Royal Castle in Warsaw

Festiwal jest dofinansowany ze środków
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.
The festival is co-financed by the funds from
the Ministry of Culture and National Heritage.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Sinfonia Varsovia

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w
Katowicach
Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice

Orkiestra Filharmonii Poznańskiej
Orchestra of Poznań Philharmonic

Wrocławska Orkiestra Barokowa
Wrocław Baroque Orchestra

Orkiestra Kameralna Polskiego Radia AMADEUS
AMADEUS Chamber Orchestra of Polish Radio

Santander Orchestra

Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki
Zachęta – National Gallery of Art

Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
The Fryderyk Chopin University of Music

Współpraca / Collaboration:

Urząd Miasta Krakowa
The Municipality of Krakow

Uniwersytet Jagielloński
Jagiellonian University

Biblioteka Jagiellońska
Jagiellonian Library

Akademia Muzyczna w Krakowie
The Music Academy in Kraków

Muzeum Narodowe w Krakowie
National Museum in Krakow

Festiwal jest realizowany dzięki wsparciu finansowemu
Miasta Stołecznego Warszawy.
The Festival is produced thanks to the financial support
of the Capital City of Warsaw.

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

22

WIELKANOCNY

FESTIWAL
LUDWIGA VAN
BEETHOVENA

WARSZAWA 16-30 MARCA 2018

www.beethoven.org.pl

Samuel Barber (1910-1981)

I Symfonia op. 9 / Symphony No. 1 Op. 9

Allegro, ma non troppo

Allegro molto

Andante tranquillo

Con moto

George Gershwin (1898-1937)

Koncert fortepianowy F-dur / Piano Concerto in F major

1. Allegro

2. Adagio – Andante con moto

3. Allegro agitato

Przerwa / Intermission

Krzysztof Penderecki (1933)

Adagio z III Symfonii / Adagio from Symphony No. 3

Leonard Bernstein (1918-1990)

Tańce symfoniczne z West Side Story / Symphonic Dances from West Side Story

1. Prologue. Allegro moderato

2. *Somewhere*. Adagio

3. Scherzo. Vivace leggiero

4. Mambo. Presto

5. Cha-cha. Andantino con grazia

6. Meeting Scene. Meno mosso

7. *Cool Fugue*. Allegretto

8. Rumble. Molto allegro

9. Finale. Adagio

Conrad Tao – fortepian / piano

Buffalo Philharmonic Orchestra

JoAnn Falletta – dyrygent / conductor

Partnerem koncertu jest Ambasada Stanów Zjednoczonych Ameryki w Warszawie.

The United States Embassy in Warsaw is the partner of the concert.

EMBASSY OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

Conrad Tao

JoAnn Falletta

Buffalo Philharmonic Orchestra

Samuel Barber *I Symfonia* op. 9

Ukończona: 1936, Rzym (wersja zrewidowana 1943); prawykonanie: 13 XII 1936, Rzym;
pierwsze wydanie: G. Schirmer, 1943; dedykacja: Gian Carlo Menotti.

Kilka nagród za wczesne kompozycje, w tym nagroda Pulitzera, sprawiło, że Samuel Barber, wychowanek Curtis Institute of Music w Filadelfii, postanowił całkowicie poświęcić się kompozycji. Większość młodych twórców amerykańskich kierowała wówczas kroki ku Europie, więc Barber też wyjechał. Lecz nie do Paryża, jak starsi od niego Copland, Harris i Piston, którzy pod kierunkiem Nadii Boulanger zgłębiali tajniki „modnego” neoklasycyzmu, a do Wiednia i Rzymu – jako że Barber w 1935 roku uzyskał amerykańską Prix de Rome. Bodaj to właśnie „ominięcie” Paryża sprawiło, że utwory Barbera z tamtych lat cechują się wyjątkowo silnym związkiem z tradycją, głównie późnoromantyczną – i stylistyką o wyraźnym dramatyczno-lirycznym profilu. Komponowana podczas pobytu w Rzymie (choć ukończona w Roquebrune we francuskich Alpach) *I Symfonia* jest tego znakomitym przykładem. Jej jednoczęściowa forma, wywiedziona z romantycznych koncepcji Schuberta i Liszta, gdzie następujące *attacca* cztery ogniwa odwołują się do tradycyjnych części formy cyklicznej, zostaje tu ukazana w nowym, niebanalnym kształcie. Już dramatyczna ekspresja pierwszego *Allegro ma non troppo* zapowiada, że nie będzie to muzyka „łatwa”. W fazie ekspozycyjnej silnie zaznaczony zostaje wyrazowy kontrast dwóch głównych grup tematycznych – dramatycznej i lirycznej, a krótkie przetworzenie, cechujące się wzmożoną pracą motywiczną i skłonnością ku polifonii, podtrzymuje intensywność narracji. Ożywienie wnosi lżejsze „repetycyjne” scherzo *Allegro molto*, którego główny temat okazuje się wariantem głównego tematu pierwszego ogniwa, podczas gdy liryczny temat drugi ekspozycji już niebawem stanie się podstawą ogniwa trzeciego: *Andante tranquillo*. Szlachetne, głębokie w wyrazie andante (piękne obojowe solo!) znajdzie ujście w finałowej passacaglii *Con moto*, której „wzrastająca” forma (z reminiscencjami wcześniejszych ogniw) fundowana jest na cyklicznie powracającym basowym temacie. Rozpoznamy w nim kolejny wariant początkowego tematu – krąg formy domyka się. Logika architektoniki dzieła nie musi wszakże przeczyć jego głębokiej emocjonalności, stąd *I Symfonia* Barbera rychło zyskała akceptację publiczności. Wielkim jej promotorem okazał się Artur Rodziński, który wkrótce po pierwszych wykonaniach amerykańskich przedstawił dzieło z Filharmonikami Wiedeńskimi podczas inauguracji Festiwalu w Salzburgu w 1937 roku – i było to pierwsze wykonanie utworu amerykańskiego kompozytora w historii tego festiwalu.

Stanisław Kosz

Samuel Barber *Symphony No. 1, Op. 9*

Completion: 1936, Rome (revised version 1943); first performance: 13 December 1936, Rome; first published by: G. Schirmer, 1943; dedicated to: Gian Carlo Menotti.

A series of accolades for his early compositions, among them a Pulitzer prize, encouraged Samuel Barber, an alumnus of the Curtis Institute of Music of Philadelphia, to fully devote himself to music. At that time, the majority of young American composers headed for Europe, and Barber was no exception. However, unlike his older contemporaries Copland, Harris and Piston, who, under the tutelage of Nadia Boulanger, plumbed the mysteries of the then “fashionable” neoclassicism in Paris, Barber made his way to Vienna and Rome (where in 1935 he received the American Prix de Rome). Perhaps it was thanks to bypassing Paris that Barber’s pieces from that time show particularly strong links with tradition, above all the conventions of Late Romanticism, and betray a distinctively dramatic-lyrical style.

Composed during his stay in Rome (though finished in Roquebrune in the French Alps), *Symphony No. 1* constitutes a perfect example of these influences. Its one-movement form – derived from the Romantic ideas of Schubert and Liszt, with four sections connected *attacca*, and referring to the traditional movements of a cyclic form – is presented here in a new and extraordinary shape. The truly powerful expression of the first *Allegro ma non troppo* is a clear indication that this will be no “easy” music. In the exposition, the contrast between the expressive qualities of the two thematic groups – dramatic and lyrical – is strongly pronounced, and the short development, characterised by an enhanced thematic procedure and an inclination towards polyphony, sustains the intensity of the narrative. A sense of animation is evoked by a lighter “repetitive” scherzo, *Allegro molto*, whose principal theme turns out to be a variation on the main theme of the first section, while the lyrical second theme of the exposition soon forms the basis for the third part *Andante tranquillo*. The elegant and poignant *Andante* (beautiful oboe solo!) is resolved in the concluding passacaglia *Con moto*, whose “growing” form (with reminiscences of the previous sections) is based on a recurring bass theme. The listener will recognise in it another variant of the original theme – the form comes full circle. This highly logical architecture of the piece does not need to deprive it of deep emotionality, and indeed Barber’s *Symphony No. 1* was soon embraced by audiences. The work found an eager champion in Artur Rodziński, who, following the premiere performances in the United States, performed the piece together with the Wiener Philharmoniker at the opening of the Salzburg Festival in 1937 piece. It was at the same time the first rendition of a work by an American composer in the history of the festival.

Stanisław Kosz

Krzysztof Penderecki

Adagio z III Symfonii

Ukończone: 1995; prawykonanie: 8 XII 1995, Monachium;
pierwsze wydanie: Schott 1996.

Na kolejne po *II Symfonii „Wigilijnej”* (1980) dzieło symfoniczne Krzysztofa Pendereckiego trzeba było czekać do roku 1988, kiedy to na Festiwalu w Lucernie zabrzmiały *Passacaglia* i *Rondo z III Symfonii*. Całość pięcioczęściowej w założeniu *Symfonii* ukończona została jednak dopiero po siedmiu latach, w międzyczasie powstały zaś *Adagio (IV Symfonia)* z roku 1989 i *V Symfonia „Koreańska”* (1992). Być może długi czas powstawania *III Symfonii* sprawił, że dzieło to cechuje wyjątkowa rozległość skali ekspresyjnej. W skomponowanych najwcześniej fragmentach (*Passacaglia* i *Rondo* to dziś odpowiednio czwarta i druga część *III Symfonii*) obecny jest duch ekspresjonistycznej *Czarnej maski* (1986), podczas gdy centralne *Adagio*, napisane jako ostatnie, przynosi muzykę „jakby z innego świata” (T.A. Zieliński). To bez wątpienia najcenniejszy i najpiękniejszy fragment dzieła, zapowiedź już „późnego” stylu Pendereckiego, podążającego „w stronę *claritas*” (M. Tomaszewski). W całościowej wizji „instrumentalnego dramatu”, jak nieraz określano *III Symfonię*, staje się *Adagio* miejscem lirycznej refleksji, a zarazem momentem ekspresyjnego „rozjaśnienia” – i wyciszenia skrajnych emocji, które w utworze przybierają nierzadko drapieżny, czy wręcz katastroficzny wymiar. Taki ton *Adagia* niejako został już zresztą podany w pierwszym *Andante con moto*, które pełni w *III Symfonii* rolę introdukcji.

Swoją *III Symfonię* Penderecki pisał na zamówienie Münchner Philharmoniker. To właśnie w Monachium w 1865 roku odbyła się premiera *Tristana i Izoldy* Wagnera, nie dziwi więc, że w *Adagio* tak silnie obecne są reminiscencje „tristanowskie”: otwierający skok seksty (*exclamatio*) i chromatycznie wznoszące się półtonowe sekwencje (*patopoia*). Owe quasi-cytaty, czy też czytelne aluzje nie są tu wszakże gestem jedynie zewnętrznym – wspomniane figury muzyczne to przecież zarazem elementy charakterystycznego, neo-retorycznego języka muzycznego kompozytora.

Stanisław Kosz

Krzysztof Penderecki

Adagio from Symphony No. 3

Written: 1995; world premiere: 8 December 1995, Munich;
first published: Schott 1996.

After *Symphony No. 2 “Christmas Symphony”* in 1980, audiences had to wait until 1988 for Krzysztof Penderecki’s following symphonic piece, when the *Passacaglia* and *Rondo* from *Symphony No. 3* resounded at the Lausanne Festival. However, the whole symphony, intended for five movements, had not been completed until seven years later, allowing in the meantime the *Adagio (Symphony No. 4)* and the whole *Symphony No. 5 “Korean”* to see the light of day in 1989 and 1992 respectively. Perhaps it is the long duration of composition of *Symphony No. 3* that made it exceptional in the breadth of its expressive scale. The expressionist spirit of *The Black Mask* (1986) is present in the earliest fragments (*Passacaglia* and *Rondo* are today the fourth and second movements, respectively), while the central *Adagio*, the last movement to be written, brings music “as if from a different world” (T.A. Zieliński). This is certainly the most precious and the most beautiful fragment of the piece, a harbinger to the “late Penderecki” style, proceeding “towards *claritas*” (M. Tomaszewski). In the complete vision of “instrumental drama”, as the *Symphony No. 3* is often called, the *Adagio* becomes a space for lyrical reflection and at the same time a moment of expressive “brightening up” and dampening of extreme emotions that may often acquire a predatory if not downright catastrophic dimension in the piece. Such a tone of the *Adagio* is by the way dictated by the first *Andante con moto*, playing the role of introduction in the *Symphony No. 3*. Penderecki wrote his *Symphony No. 3* to a commission from the Münchner Philharmoniker. As it was in Munich that Wagner’s *Tristan und Isolde* premiered in 1865, it is no wonder that “Tristanic” reminiscences are so strongly present in his *adagio*: the opening sixth leap (*exclamatio*) and the chromatic sequences rising in semitones (*patopoia*). Whether quasi-quotations or legible allusions, they are not only an external gesture, as these musical figures are characteristic of the neo-rhetorical musical language of the composer.

Stanisław Kosz

Leonard Bernstein

Tańce symfoniczne z *West Side Story*

Ukończone: 1960; prawykonanie: 13 II 1961, Nowy Jork; pierwsze wydanie: Boosey & Hawkes bd.; dedykacja: Sid Ramin.

Droga Leonarda Bernsteina do amerykańskiej publiczności wiodła przez Broadway, gdzie wystawiano jego kolejne musicale. Jednym z ostatnich był *remake* tragicznej historii kochanków z Werony, słynna *West Side Story* (1957). Możemy zaryzykować stwierdzenie, że sukces Bernsteina jako kompozytora „poważnego” był pochodną jego sukcesów na Broadwayu. Lecz choć była to Ameryka, istniała przepaść między Winter Garden a szacowną salą nowojorskiej Filharmonii – i przepaść tę trzeba było zasypywać. Jedną z prób był pomysł na *Tańce symfoniczne z West Side Story*, które miały potwierdzić sukces z Broadwayu w realiach prawdziwej sali koncertowej. Jeśli znamy muzykę z *West Side Story*, wydawać się może, że nic prostszego, lecz Bernstein postanowił utrudnić sobie drogę. Nie poszedł banalnym tropem *highlights*, nie usłyszymy więc w *Tańcach* takich przebojów jak *Tonight*, *America* czy *I Feel Pretty*, zaś słynny temat *Maria* pojawi się nie jako melodramatyczna kantylena smyczków, lecz niczym... *Młoda Julia* z baletu Prokofiewa. Oczywiście dla błaznowatego *Officera Krupke* w ogóle miejsca zabraknie. W *Tańcach symfonicznych* Bernstein łączy w łańcuch dziewięć numerów: *Prolog*, *Somewhere* (*Gdzieś*), *Scherzo*, *Mambo*, *Cha-cha*, *Scena spotkania*, *Cool Fugue* („fajna fuga”), *Rumble*, *Finale* – w wersji musicalowej to numery wokalne, sceny taneczne i fragmenty orkiestrowe. Kalejdoskopowa zmienność nastrojów i emocji idzie w parze z bogactwem technicznym partytury, której fundamentem jest niezwykła inwencja kompozytora, zwłaszcza w zakresie melodyki i rytmiki. Nieraz Bernstein podejmuje też osobliwy dialog z historią: temat jego „fajnej fugi” (*Cool Fugue*) jako żywo przypomina temat... *Wielkiej fugi* Beethovena, zaś niezgodny z harmonią, „niepokojący” dysonans basów w *Finale* przywodzić może na myśl zakończenie *Also sprach Zarathustra* Straussa, gdzie *lieto fine* także nie będzie. Całe dzieło spaja jeden nadrzędny *Leitmotiv*: pojawiające się w różnych konfiguracjach i otoczeniu dźwięki *c-fis-g* (choćby trzy pierwsze dźwięki tematu *Maria*), struktura wszechobecna w *Tańcach*, od pierwszych po ostatnie takty. Owe trzy nuty Bernstein nazwał „ziarnem całego utworu”. A może obecne w motywie półtonowe ciężenie trytonu ku kwincie to także jakaś osobliwa polemika z „tristanowskim” motywem Wagnera?

Stanisław Kosz

Leonard Bernstein

Symphonic Dances from West Side Story

Completion: 1960; first performance: 13 February 1961, New York; first published by: Boosey & Hawkes bd.; dedicated to: Sid Ramin.

Leonard Bernstein's path to American audiences led through Broadway, where all of his musicals were staged. One of his last musicals was a “remake” of the tragic story of the doomed lovers of Verona – the famous *West Side Story* (1957). We might even go so far as to claim that Bernstein's success as a “classical” composer was an offshoot of his Broadway triumphs. And despite the fact that the whole story takes place in America, there was an enormous chasm separating the Winter Garden Theatre from the respectable concert hall of the New York Philharmonic – and this chasm had to be filled. One such attempt was made with the *Symphonic Dances from West Side Story*, intended to reaffirm the musical's Broadway success in the realities of a concert hall. Those who are familiar with the music from *West Side Story* might say that the task could not have been easier; however, Bernstein chose a more ambitious approach. He shunned the rather banal idea of simply concocting highlights from the show, as a consequence of which the *Dances* do not feature such hits as *Tonight*, *America* or *I Feel Pretty*, and the famous theme *Maria* is not a melodramatic string cantilena, but rather brings to mind *Juliet As a Young Girl* from Prokofiev's ballet. And, of course, there is no room for the clownish *Officer Krupke*. In the *Symphonic Dances* Bernstein links together nine numbers in a chain – *Prologue*, *Somewhere*, *Scherzo*, *Mambo*, *Cha-cha*, *Meeting Scene*, *Cool Fugue*, *Rumble*, and *Finale* – which in the musical version are vocal numbers, dance scenes and orchestral fragments. A kaleidoscope of constantly changing moods and emotions goes hand in hand with the technical richness of the score, based on the composer's remarkable ingenuity, especially in terms of its melodies and rhythms. Oftentimes, Bernstein also conducts a special dialogue with the past: the theme of his *Cool Fugue* is clearly reminiscent of the theme from... Beethoven's *Grosse Fuge*, and the disharmonious and “disturbing” bass dissonance in the *Finale* might bring to mind the ending of Strauss' *Also sprach Zarathustra*, with no *lieto fine*. The entire piece is held together by one overriding *Leitmotiv*: the *c – f sharp – g* notes, which appear in various configurations and surrounded by various sounds. They are, for instance, the first three notes of the *Maria* theme, and are generally ubiquitous in the *Dances*, from the first to the final bar. Bernstein called these three notes the “seed of the entire piece”. And perhaps this step-based resolution of a tritone to a fifth, which is present in the motif, is also a peculiar polemic with a Wagnerian Tristan motif?

Stanisław Kosz

Conrad Tao występował na całym świecie jako pianista i kompozytor, wzbudzając zachwyt zarówno wśród publiczności, jak i krytyków. Wśród nagród i wyróżnień, które ma już na swoim koncie, należy wymienić tytuł stypendysty Prezydenta Stanów Zjednoczonych w dziedzinie sztuki (Presidential Scholar in the Arts), Złoty Medal dla Młodych Artystów Muzyków, Gilmore Young Artist Award (nagroda przyznawana co dwa lata obiecującym młodym pianistom) oraz Avery Fisher Career Grant. Najważniejsze wydarzenia w bieżącym sezonie koncertowym Conrada Tao to debiut w nowojorskim Lincoln Center for the Performing Arts z solowym recitalem, którego program obejmuje dzieło amerykańskiego kompozytora Jasona Eckhardta, staż w orkiestrze symfonicznej stanu Utah (Utah Symphony), z którą wykona zarówno *II Symfonię „The Age of Anxiety”* Bernsteina, jak i *II Koncert fortepianowy* Prokofiewa, oraz debiuty z orkiestrami Atlanta Symphony, Seattle Symphony oraz New Jersey Symphony. Jego dwa albumy wydane przez wytwórnię Warner Classics (zatytułowane *Voyages* i *Pictures*) doczekały się pochwał między innymi na antenie Krajowego Radia Publicznego (NPR) oraz na łamach dziennika „The New York Times” i tygodnika „The New Yorker”, gdzie komplementował je sam Alex Ross.

conradtao.com

Conrad Tao has appeared worldwide as a pianist and composer, performing to universal acclaim from critics and audiences alike. His accolades and awards include being a Presidential Scholar in the Arts, a YoungArts gold medal-winner in music, a Gilmore Young Artist, and an Avery Fisher Career Grant-winner. Tao’s 2017-18 season includes his Lincoln Center debut with a solo recital including a work by American composer Jason Eckhardt, a residency with the Utah Symphony performing both Bernstein’s *Age of Anxiety* and Prokofiev’s *Piano Concerto No. 2*, and debut engagements with the Atlanta Symphony, New Jersey Symphony, and Seattle Symphony. His two Warner Classics albums *Voyages* and *Pictures* have been praised by NPR, *The New York Times*, *The New Yorker’s* Alex Ross, and others.

conradtao.com

Buffalo Philharmonic Orchestra

Od chwili swego powstania w roku 1938 Buffalo Philharmonic Orchestra pełni rolę ambasadora kultury miasta Buffalo. Dyrektorem muzycznym orkiestry, mającej na swoim koncie nagrody Grammy i dającej corocznie ponad 120 koncertów muzyki klasycznej, rozrywkowej, rockowej, jak również dziecięco-młodzieżowej, jest JoAnn Falletta.

Buffalo Philharmonic Orchestra powstała w roku 1935, po kilku wzlotach i upadkach, jakimi zakończyły się wcześniejsze próby założenia orkiestry w tym mieście. W czasach Wielkiego Kryzysu jej działalność wspierała się początkowo na funduszach pochodzących od dwóch agencji rządowych: Works Progress Administration i Emergency Relief Bureau. Z biegiem kolejnych dziesięcioleci orkiestra dojrzała i okrzepła artystycznie pod kierunkiem wybitnych dyrygentów, pośród których znaleźli się William Steinberg, Josef Krips, Lukas Foss, Michael Tilson Thomas, Julius Rudel, Siemion Byczkow i Maximiano Valdés. Miała również zaszczyt gościć na swej scenie wielu znakomitych wykonawców, takich jak Siergiej Rachmaninow, Isaac Stern, Aaron Copland, Van Cliburn czy Yo-Yo Ma. Zespół koncertował w całych Stanach Zjednoczonych, a także w Europie i w Kanadzie, kilkakrotnie odbywając tournées po Florydzie i aż 24 razy pojawiając się w prestiżowej Carnegie Hall. Pod kierownictwem JoAnn Falletty, Buffalo Philharmonic Orchestra powróciła do swej dawnej tradycji występów radiowych i nagrań dla radia, co zaowocowało między innymi wydaniem – nakładem wytwórni Naxos i Beau Fleuve – aż czterdziestu płyt z bardzo urozmaiconym repertuarem. Pozycje te wzbudziły zainteresowanie światowej prasy, zdobyły dwie nagrody Grammy i emitowane są przez stacje radiowe na całym świecie. Buffalo Philharmonic Orchestra zaangażowała się w wieloletni projekt nagraniowy, który prezentuje muzykę najnowszą i dzieła zapomnianych kompozytorów z przeszłości, co przyniosło jej już wiele nagród Amerykańskiego Stowarzyszenia Kompozytorów, Autorów i Wydawców (ASCAP) za śmiałe przedsięwzięcia artystyczne. Od roku 1940 macierzystą sceną orkiestry jest Kleinhans Music Hall w Buffalo, zaprojektowany przez Eliela i Eero Saarinenów; gmach, wpisany do Narodowego Rejestru Pomników Historycznych, cieszy się w świecie renomą jednej z najpiękniejszych sal koncertowych w Stanach Zjednoczonych.

bpo.org

Buffalo Philharmonic Orchestra

From its inception in 1938, the BPO has served as Buffalo's cultural ambassador. JoAnn Falletta is the Music Director of the Grammy Award-winning orchestra, which presents more than 120 Classics, Pops, Rock, Kids and Youth concerts each year. After the rise and fall of several forerunners, the BPO was founded in 1935. During the Great Depression, the orchestra was initially supported by funds from the Works Progress Administration and the Emergency Relief Bureau. Over the decades, the orchestra has matured in stature under outstanding conductors including William Steinberg, Josef Krips, Lukas Foss, Michael Tilson Thomas, Julius Rudel, Semyon Bychkov, and Maximiano Valdés. Many distinguished guest performers have graced the orchestra's stage, including Sergei Rachmaninoff, Isaac Stern, Aaron Copland, Van Cliburn, and Yo-Yo Ma. The BPO has toured widely across the United States, Europe and Canada, including several tours of Florida and 24 appearances at Carnegie Hall.

During the tenure of JoAnn Falletta, the BPO has rekindled its distinguished history of radio broadcasts and recordings, including the release of 40 CDs of their very varied repertoire on the Naxos and Beau Fleuve labels, which have garnered notice from the international press, won two GRAMMY awards, and are broadcast on radio stations worldwide. The BPO has engaged in a multi-year commissioning project, and is dedicated to presenting the music of today, as well as uncovering lost composers from the past. For this, the orchestra has earned multiple ASCAP Awards for Adventurous Programming. Since 1940, the orchestra's permanent home has been Kleinhans Music Hall, a National Historic Landmark designed by Eliel and Eero Saarinen and which has an international reputation as one of the finest concert halls in the United States.

bpo.org

JoAnn Falletta słynie na całym świecie jako energiczna ambasadorka muzyki, inspirująca liderka przedsięwzięć artystycznych i wielka propagatorka amerykańskiej muzyki symfonicznej. Obecnie pełni funkcję dyrektora muzycznego Buffalo Philharmonic Orchestra oraz Virginia Symphony Orchestra, jak również głównego dyrygenta gościnnej szkoły muzycznej Brevard Music Center. Z chwilą objęcia stanowiska dyrektora muzycznego Orkiestry Filharmonicznej z Buffalo w roku 1999, maestro Falletta stała się pierwszą kobietą, której przyszło prowadzić jeden z wielkich amerykańskich zespołów muzycznych. Maestro Falletta gościnnie prowadziła już ponad sto innych orkiestr z Ameryki Północnej, jak również wiele spośród najważniejszych zespołów z Europy, Azji, Ameryki Południowej i Afryki. Jej występy w charakterze dyrygentki gościnnej w sezonie 2017/18 na scenach całego świata obejmują między innymi koncerty z dublińską RTE Concert Orchestra, Meksykańską Orkiestrą Symfoniczną (OSN) oraz tokijską Nową Japońską Orkiestrą Filharmoniczną, a także sesje nagraniowe z Orkiestrą Symfoniczną Radia Berlińskiego i Londyńską Orkiestrą Symfoniczną. Artystka weszła również w skład amerykańskiej Narodowej Rady do spraw Sztuki, a niedawno została wybrana członkinią Amerykańskiej Akademii Sztuk i Nauk. Jest ponadto zdobywczynią wielu prestiżowych nagród dyrygenckich. Wytwórnia Naxos zalicza ją do grona swoich najważniejszych artystów – nagrania JoAnn Falletty uzyskały już dziesięć nominacji do Nagrody Grammy i dwukrotnie ją zdobyły. Oprócz obecnie piastowanych stanowisk w Buffalo Philharmonic Orchestra, Virginia Symphony Orchestra i Brevard Music Center, a także funkcji doradcy muzycznego Hawaii Symphony, Falletta jest także głównym dyrygentem Ulster Orchestra, głównym dyrygentem gościnnym Phoenix Symphony, dyrektorem muzycznym Long Beach Symphony Orchestra, drugim dyrygentem Milwaukee Symphony Orchestra i dyrektorem muzycznym Denver Chamber Orchestra. JoAnn Falletta ukończyła muzyczne studia licencjackie w nowojorskiej Mannes School of Music, uzyskując następnie tytuł magistra i doktora muzyki w Juilliard School.

joannfalletta.com

JoAnn Falletta is internationally celebrated as a vibrant ambassador for music, an inspiring artistic leader, and a champion of American symphonic music. She serves as the Music Director of the Buffalo Philharmonic Orchestra and the Virginia Symphony Orchestra and Principal Guest Conductor of the Brevard Music Center. Upon her appointment as Music Director of the Buffalo Philharmonic Orchestra in 1999, Maestro Falletta became the first female conductor to lead a major American ensemble.

Maestro Falletta has guest conducted over a hundred orchestras in North America, and many of the most prominent orchestras in Europe, Asia, South America and Africa. Her 2017-18 international guest conducting appearances include performances with the RTE Concert Orchestra (Dublin), Mexico Symphony Philharmonic, and the New Japan Philharmonic, among others, as well as recordings with the Berlin Radio Symphony and the London Symphony orchestras. She has served as a Member of the National Council on the Arts, was recently elected as a member of the esteemed American Academy of Arts and Sciences, and is the recipient of many of the most prestigious conducting awards. A leading recording artist for Naxos, her discs have won two Grammy Awards and ten Grammy nominations.

In addition to her current posts with the Buffalo Philharmonic, Virginia Symphony and Brevard Music Center, and as Music Advisor to the Hawaii Symphony, Falletta has held the positions of principal conductor of the Ulster Orchestra, principal guest conductor of the Phoenix Symphony, music director of the Long Beach Symphony Orchestra, associate conductor of the Milwaukee Symphony Orchestra, and music director of the Denver Chamber Orchestra.

Ms. Falletta received her undergraduate degree from the Mannes School of Music, and her master's degree and doctorate from The Juilliard School.

joannfalletta.com

Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena

Ludwig van Beethoven Association

ul. Sławkowska 14/7

31-014 Kraków – Poland

tel./fax: + 48 12 423 15 17

e-mail: biuro@beethoven.org.pl

www.beethoven.org.pl

Produkcja / Production:

Elżbieta Chojnowska, Iwona Dyrduł,
Marta Gołda-Zajac, Sylwia Idźkiewicz-Lichočka,
Małgorzata Jachym-Czyż, Filip Nazar,
Małgorzata Szyndel, Irena Tarkowska,
Joanna Tomaszewska, Mirosława Wachowska-Nowak.

Biuro prasowe / Press room: Jakub Lis, Michał Smolis.

Katalog jest wydawany przez Stowarzyszenie
im. Ludwiga van Beethovena

The Festival catalog is published by Ludwig
van Beethoven Association

Redakcja i koordynacja / Coordinating Editor:

Ewa Siemdaj

Opracowanie graficzne / Graphic layout by:

Witold Siemaszkiewicz

Tłumacze / Translators:

Piotr Krasnowolski, Xymena Pietraszek-Płatek,
Tomasz Tesznar

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów / Performer's biographies
based on submitted material

Fotograficy / Photographs: Cheryl Gorski, Joe Cascio,
archiwum Stowarzyszenia im. LvB / LvB Association
archives.

Plakat Festiwalu / Poster design: Mariusz Tarkawian

© 2018, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Association

Obsługę prawną Stowarzyszenia im. Ludwiga
van Beethovena oraz Wielkanocnego Festiwalu
im. Ludwiga van Beethovena zapewnia kancelaria
Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci i Radcowie
Prawni Sp.p. w Krakowie
(**www.tpg.net.pl**)

The Ludwig van Beethoven Association and the
Ludwig van Beethoven Easter Festival use legal
services kindly provided by the TPG Law Firm Kraków
(kancelaria Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci
i Radcowie Prawni Sp.p. w Krakowie;
www.tpg.net.pl)

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Dofinansowano
ze środków Ministerstwa
Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Festiwal zrealizowany
dzięki wsparciu
finansowemu Miasta
Stołecznego Warszawy

**FILHARMONIA
NARODOWA**
Dyrektor Artystyczny JACEK KASPSZYK

TEATR WIELKI
**OPERA
NARODOWA**

ZACHĘTA

**Sinfonia
Varsovia**

**INSTITUT
ADAMA
MICKIEWICZA**

CULTUREP ADAM
MICKIEWICZ
INSTITUTE

PARTNER GŁÓWNY

MECENAS

REGENT
WARSAW HOTEL

Bank Zachodni WBK
Grupa Santander

ALBERT RIELE
SWISS WATCHES 1881

UTAL LICENSE PLATE
SOLUTIONS

HEXELINE

VISTULA

Likus
HOTEL & RESTAURACJE

Perlage

Bazylierek
STARE MIASTO

eventim.pl
MAMY TWOJ BILET

TVP
KULTURA

pap
POLSKA AGENCJA PRASOWA

RZECZPOSPOLITA

VIVA!

URODA

MODA

LAVIE

THINKTANK

JCDecaux

WARSAW
CHOPIN
AIRPORT

LOTNISKO
CHOPINA
WARSZAWA

STRÖER

BEETHOVEN
MAGAZINE